

JABLKA pro jeleny

Na dvoře policejní správy je kout vyhrazený vrakům. Sem se po těžkých haváriích stahují trosky aut, aby odborníci mohli zjistit, zda nehoda byla, či nebyla způsobena nějakou technickou závadou. Pro laika je téměř neuvěřitelné, že se z těch zborcených plechů dá vůbec něco vyčíst. Často je dost obtížné i určit typ zničeného auta. Tohle například byla stará škoda sto dvacet.

„Ale perfektně udržovaná,“ podotkl technik. „Víte, takové auto o svém majiteli říká spoustu věcí. Poznáte, jestli je to člověk pečlivý až pedanticky, nebo naopak nedbalý a lehkomyšlný. Někdo má interiér vozu i po letech takový, jako vyšel z fabriky, jiný si přizpůsobuje řidičský prostor k obrazu svému. Povlak na volant, ozdobná hlavice řadicí páky, cingrlátka na zpětném zrcátku nebo nejrůznější ohrádky na palubní desce. Chlap, který přišel o život v téhle škodovce, si na žádné zdobené nepotrpěl, ale o vůz se staral dobře. Čerstvě promazané čepy přední nápravy, nedávno měněný olej v motoru, brzdová kapalina, která ještě nestačila absorbovat obvyklé množství vody. Zřejmě to byl starší pán. V kapse u dveří měl brýle na čtení a krabičku s lékem užívaným na snížení krevního tlaku. Měl psa, kterého často vozil, zadní sedadla jsou plná zrzávých chlupů. V příhradce na místě spolujezdce jsem našel jeho diář. Zaznamenával si nejrůznější drobnosti s pečlivostí člověka, který už často zapomíná. – Koupit noviny, housky a máslo, odpoledne je očkování proti vzeclině, nutno vyzvednout granule pro Ronalda. Tak se zřejmě ten jeho pesek jmenoval. V kufru auta byly při havárii dvě přepravky loňských jablek. A na ten docela poslední den si řidič zapsal – Jeleni – a připojil tři vykřičníky.“

Zápis z místa nehody, plánec, situační fotografie. Z nevelkého kopce klesal poměrně dlouhý rovný úsek okresní silnice, na konci byla mírná pravotočivá

zatáčka. Josef Machala jel zezdola nahoru příbližně šedesátikilometrovou rychlostí, nákladní automobil s vlekem se blížil v protisměru nejméně sedmdesátkou. Místo bylo přehledné, v zatáčce nedávno vykáceli les, takže se oba řidiči mohli vidět už z poměrně velké dálky. Ze stop na asfaltu lze usoudit, že šofér nákladáku začal brzdit poměrně pozdě. Nicméně, kdyby měl automobil v pořádku, snadno by rychlost snížil a zatáčku bezpečně projel. Vlek však neměl zapojený systém ABS, brzdil pouze v nouzovém režimu a navíc mu levé kolo zadní nápravy blokovalo. Na rovném úseku celá souprava ještě jakž takž držela stopu, v zatáčce se však plně naložený vlek dostal do smyku a vjel tak na levou polovinu vozovky.

Machala, který viděl, co se na něj řítí, uhnul až na krajnici a dupl na brzdu. V okamžiku střetu jeho škodovka téměř stála, bohužel to nebylo nic platné. Vlek srazil osobní automobil ze silnice, ten se po stráni kutálel několik desítek metrů a zůstal stát na samém okraji paseky u lesa.

Šoferovi nákladáku se podařilo soupravu srovnat, zastavil, a okamžitě volal mobilním telefonem sanitku. Ta dorazila na místo po deseti minutách, záchranáři s nosítky seběhli k havarovanému autu, ale jejich pomoc už nebyla nic platná. Pětašedesátiletý Josef Machala byl mrtvý.

Na základě odborného posouzení nehody bylo zahájeno trestní stíhání řidiče nákladního vozu, který usedl za volant technicky nevyhovující soupravy, jel nepřiměřeně vysokou rychlostí a nezvládnutím vozidla celé neštěstí zavínil.

„Někdy mám pocit, že dneska už za vším vidíme jenom čísla a procenta,“ rozpovídal se Machalův soused. „V pěta-

dvacátém týdnu zahynulo na silnicích tolik a tolik lidí, což je o několik procent lepší nebo horší než loni. A hotovo. Vůbec už nám nepříjde, že se každá z těch obětí nějak jmenovala. A za těmi jmény je opravdový životní příběh. Kdo si při četbě novin vzpomene na Pepíčka Machalu? Skoro nikdo neví, že to byl bezvadný chlap a dobrý táta dvou dětí, že od smrti manželky docházel se svým Ronym každý den na hřbitov, aby položil na pomník kytičku nebo zapálil svíčku. Je to dobře pět kilometrů, ale jemu nevadilo, že třeba lijí jako z konve nebo napadlo sněhu po kolena. Tak se mu stejskalo. Miloval zahrádku, vždycky na podzim měl plný sklep jablek, která vypěstoval. Jenže o to už dneska nikdo nestojí. Děti na návštěvě si vezmou jen pár kousků, aby jako neurazily, a co na jaře s loňskou úrodou? Je možná už trochu scvrklá, ale pořád ještě dobrá. Machala se domluvil s farmářem na Hůrce, ten má v ohradě stádo laní a jelenů, je to úplná zoologická zahrada. Tak jim ty jablíčka vozil na přilepšenou. No, a v pátek nedojel. Kdo by to byl řekl? Za léta, co ho znám, auták ani neškrábl, a pokud vím, nikdy nedostal žádnou pokutu.

No nic, to se neoceká. Toho pejska, Ronalda, jsem si vzal k sobě. Pepíček ho měl moc rád a určitě by mu bylo líto, kdyby skončil v nějakém útulku.“

Antonín JIROTKA
Foto autor